

Саво

Бѣдна задушена стаичка въ една отъ старитѣ махали на София. Множество излинѣли фотографически образи по стѣната, и една карта на България, начѣртана отъ невѣща рѣка; въ жгѣла — желѣзенъ креватъ съ тантелообточенъ чершавъ. Прѣзъ двѣтѣ ниски, на равно съ почвата, прозорчета, прѣзъ които влазя една тѣжна и кална видѣлина, виждатъ се почернѣли, гнили покриви и испокѣртени зидове, които притискатъ старата, тѣсна и нечиста уличка.

При ниския мендеръ, посланъ съ извѣхтѣла басма, едно чернооко мършевичко, съ кротѣкъ погледъ момиче, подгънало колѣнѣ, бѣше занято надъ книжа и тетради, расхвърлени по мендеря.

Прѣзъ отворенитѣ врачка на една друга, още по-малка, стаичка като кѣторка, прѣзъ която се излазяше на двора, чуваше се шумъ отъ женска шетня и требене.

Еленке, не е ли дошло врѣме за училището? Я виждъ да не закѣснѣишъ, обади се единъ нискливъ женски гласъ изъ кѣторката.

Момичето се сепна, погледна стенния часовникъ и скокна веднага.—У, осемъ вече минало! извика то уплашено и бързо хвана да си прибира тетрадитѣ.